

ת"ד 10178/06/19 - מדינת ישראל נגד ספיר לוי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 10178-06-19 מדינת ישראל נ' לוי
בפני כבוד השופטת שני שטרן

בעניין: המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשמת: ספיר לוי ע"י ב"כ יעל שלגי ואביעד פרץ

הכרעת דין

בהתאם למצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשמת מחמת הספק.

רקע

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של אי ציות לאור אדום ברמזור, נהיגה בקלות ראש בקשר עם גרימת חבלה של ממש והתנהגות הגורמת נזק.

כתב האישום מתאר כי ביום 21.11.18, סמוך לשעה 14:10 נהגה הנאשמת רכב ברח' רוטשילד, ממערב למזרח והתקרבה לצומת עם רח' הרצל.

אותה שעה, נהגה המעורבת ברח' הרצל מצפון לדרום ונכנסה לצומת בנסיעה ישר בחסות האור הירוק שדלק בכיוון נסיעתה, משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשמת.

כתב האישום מייחס לנאשמת נהיגה בקלות ראש בכך שלא נתנה תשומת לב מספקת לדרך, לא צייתה לאור האדום שדלק בכיוון נסיעתה, לא הבחינה ברכב המעורבת, נכנסה לצומת ושני כלי הרכב התנגשו.

הנהגת המעורבת נחבל חבלה של ממש- שבר בכף יד ימין שהצריך גיבוס ובנה הקטין נחבל ונזקק לטיפול רפואי.

הנאשמת, באמצעות באת כוחה, כפרה בעבירות המיוחסות לה וראיות הצדדים נשמעו.

דין והכרעה

מטעם המאשימה העידו שני בוחנים, הנהגת המעורבת ונהגת עדת ראיה. באמצעות עדי התביעה הוגשו המסמכים שערכו, לרבות דו"ח בוחנות, שרטוטים, תכנית רמזורים וכד'. הנאשמת העידה גם היא.

ע/1, עדת ראיה, נשמעה ביום 15.1.20. העידה כי היא ונהגת המעורבת עובדות יחד בגן ילדים, שתיהן יצאו מהעבודה, ברכבים נפרדים. העדה נסעה מספר רכבים אחרי המעורבת, באותו התיב. כשהתאונה קרתה העדה עמדה ברמזור אדום.

לדבריה, ראתה אור ירוק ברמזור בוודאות, כאשר המעורבת נכנסה לצומת. העדה לא זכרה מה היה כיוון נסיעתם של הרכבים שנסעו בינה לבין המעורבת.

בתשובה לשאלות בחקירה נגדית השיבה העדה כי בינה לבין המעורבת היו 2-3 רכבים ואינה זוכרת בדיוק (ש' 4 לעמ' 4, מפרוטוקול הדיון מיום 15.1.20).

לשאלה האם יכול להיות שהיו יותר רכבים בינה לבין המעורבת ענתה כי אינה זוכרת וכי היתה מאוד מבוהלת בעקבות התאונה.

לאחר שהוצג לעדה סרטון התאונה ובתשובה לקביעת הסניגורית כי לאחר הנהגת המעורבת לא נכנס אף רכב לצומת ולו היה נכנס, היה נתקבע ברכבים בצומת השיבה העדה כי בוודאות היתה כמה רכבים לאחר המעורבת כי אינה זוכרת האם פנו ישר או שמאלה, אבל הם עברו את הצומת וכי בסרטון לא רואים.

בתשובה לשאלת הסניגורית, האם יכול להיות שהרכבים הללו עמדו באור אדום והמתינו להתחלפות, השיבה: **"יכול להיות...כשאני ראיתי את התאונה היינו עוד בזרימה של נסיעה"** (ש' 11-12, עמ' 5).

לאחר מכן, השיבה: **"אני חושבת שזה היה זרימה, אני לא זוכרת בוודאות"** (ש' 33 עמ' 5).

לשאלות נוספות השיבה כי עדותה במשטרה נתנה כחודשיים לאחר התאונה, כי לא שוחחה עם הנהגת המעורבת, כי היה לה קשה לאחר שראתה חברה מעורבת בתאונה.

לבסוף, השיבה העדה כי אינה מסוגלת לומר בוודאות מה היה צבע הרמזור ברגע התאונה עצמו, אלא רק כמה רגעים לפני. (ש' 7-12, עמ' 6).

ע/2, הנהגת המעורבת, נשמעה גם היא ביום 15.1.20.

העדה סיפרה כי נכנסה לצומת באור ירוק ומצד ימין התנגשה בה מכונית. כתוצאה מההתנגשות נכנסה בעמוד, כי אצבעה נשברה, גובסה ונזקקה לטיפול פיזיותרפיה.

לדברי העדה, נכנסה לצומת בנסיעה רצופה, באור ירוק ומייד לאחר התאונה הנאשמת והיא האשימו אחת את השניה.

בחקירה הנגדית השיבה המעורבת כי בעת מתן עדותה במשטרה היתה בסערת רגשות.

לשאלות האם בתחילה העידה במשטרה כי לא זכרה האם עצרה באדום או נכנסה לצומת בנסיעה רציפה וכי היא מנסה לשחזר ומתי נזכרה כי נכנסה בנסיעה רציפה, השיבה כי: **"אחרי שיצאתי מהחקירה, עוד פעם, אחרי שזה קרה, ניסיתי לשחזר. כששחזרתי שוב ושוב ואני מנסה להיזכר אני נזכרתי בזה שאני הייתי בנסיעה רצופה, לא עצרתי".** (ש' 4-5, עמ' 9).

עמ' 3, בוחן תנועה, נשמע ביום 15.1.20. באמצעותו הוגשו דו"ח בוחן, דו"ח צפיה בסרטון, תכנית רמזורים, הודעת נהג תחת אזהרה, תרשים וסקיצה, דו"ח פעולה ולוח תצלומים.

בתשובה לשאלת ב"כ המאשימה השיב כי על פי הסרטון ניתן לראות כי הרמזור של הנאשמת היה אדום, בהתאם למופע D בתכנית הרמזורים, המתייחס להולכי רגל. לדבריו, לצדה של הנאשמת עמדה מונית והעובדה שאינה נכנסת לצומת יכולה לחזק את הקביעה כי הרמזור דלק אדום. בהתאם למופע הרמזור של הולכי הרגל, הכמעט זהה למופע הירוק בכיוון נסיעת הנאשמת, הרי שלנאשמת דלק אור אדום.

בתשובות לחקירה הנגדית השיב כי תכנית הרמזורים הינה משנת 2004, כי בדק אותה בעצמו ותיקף אותה.

בתשובה לשאלה האם יש לו אישור על זה, ענה: **"תע"צ? אין תע"צ. אני לקחתי אותה מהמאגר שלנו. לא ייתכן שהקונפליקטים האלה ישתנו".** (ש' 25, עמ' 12).

כמו כן, השיב כי לא פנה לעירייה על מנת לוודא שהתכנית רלוונטית גם למועד התאונה. (ש' 29, עמ' 9).

בתשובה לשאלה האם בירר בעירייה האם היו תקלות ברמזור באותו היום השיב: **"לא ביררתי, בדקתי בעצמי בשטח סמוך לשעת התאונה וגם לא עלתה טענה מצד הנהגים".** (ש' 9, עמ' 14).

העד לא ידע להשיב מתי עשה את בדיקת הרמזורים, אלא בסמוך לשעת התאונה.

בתשובה לשאלה האם בדק כמה שניות חלפו מעת שהחלה הנאשמת לנסוע ועד למונית, ענה בשאלה: **"מה ז"א? אפשר לראות את זה בסרטון. איך זה רלוונטי? לא בדקתי".** (ש' 21 עמ' 13).

כמו כן, אישר כי לא ניסה לאתר את מספר המונית שעמדה לצדה של הנאשמת ולו היה מאתרה, יכול והיה שואל את הנהג לצבע הרמזור.

עמ' 4, בוחן תנועה, נשמע ביום 9.2.20. באמצעותו הוגשו מזכר וזכ"ד. כמו כן, העד הוא זה שתפס את הסרטון שהוגש.

בתשובות לחקירה הנגדית השיב העד כי לא העביר את הסרטון לפענוח במז"פ כיוון שהכל ברור, כי לא ברור מה ייתן פענוח לפריימים.

בתשובה לשאלה האם ניתן להגדיל את התמונה וללמוד את מספר המונית השיב כי יש לשאול אדם מהמעבדה.

בתום שמיעתו הכריזה המאשימה, אלו עדי.

הנאשמת נשמעה ביום 9.2.20 גם היא.

הנאשמת אישרה את הודעתה במשטרה ואישרה כי העידה כי לא ראתה את רכב הנהגת המעורבת עד לזמן קצר לפני הפגיעה.

בהודעתה במשטרה - **ת/4**, מסרה כי נכנסה לצומת באור ירוק. (ש' 16, עמ' 1).

סיכומי הצדדים נשמעו

ב"כ המאשימה, הפנתה לעדותה של עדת הראיה שמסרה כי ראתה את רכבה של המעורבת נכנס לצומת באור ירוק ושלדעתה פעלו הרמזורים כרגיל. לשיטת המאשימה, אין בעובדה שהעדה והמעורבת עובדות יחד בכדי לפגוע במהימנות העדה. כמו כן, הפנתה לעדות המעורבת, לפיה נכנסה לצומת באור ירוק.

המאשימה הפנתה לעדות וקביעות הבוחן, שהעיד כי בדק ותיקף את תכנית הרמזורים בעצמו ומצא כי היא תואמת מצב בשטח. לעובדה שבסרטון נצפה המופע להולכי הרגל, המתאים לתכנית.

בנוגע לתקינות מערכת הרמזורים, הפנתה ב"כ המאשימה לתקנה 22 לתקנות התעבורה, אשר לטעמה, לא הופרכה על ידי ההגנה שלא כפרה בתקינות הרמזור.

בעניין זה, הפנתה לעבודה כי מהעדויות בתיק, לא עולה כי הרמזורים היו תקולים וכן, הפנתה לפסה"ד בעניין טרבגודה ולובצי.

ב"כ הנאשמת, טענה כי תקנה 22 (א) עוסקת בעניין חזקת תקינות המעשה השלטוני בעצם הצבת התמרור ולא לעצם פעולת הרמזור ומשכך, הנטל בעניין זה אינו מוטל על כתפי הנאשמת, אלא, על המאשימה.

לעניין עדת הראיה טענה כי עדותה כבושה שכן נתנה כחודשיים וחצי לאחר התאונה. הפנתה לסתירות בעדותה, אשר גם לאחר צפיה בסרטון טענה כי רכבים עברו בינה לבין המעורבת.

ב"כ הנאשמת הפנתה לעובדה כי לאחר רכבה של המעורבת לא נכנסו רכבים אחרים לצומת משך זמן מה, בניגוד לדברי עדת הראיה. כמו כן, לעובדה שמחד, טוענת העדה שזיכרונה אינו מתעתע בה ומאידך מאשרת שהיתה בטרומה לאחר התאונה, לכך שלא העידה בוודאות שהמעורבת נכנסה לצומת באור ירוק, לא ראתה את התאונה עצמה.

בנוגע לעדות המעורבת, הפנתה ב"כ הנאשמת לעובדה שהמעורבת לא זכרה האם נכנסה לצומת לאחר עמידה באור

אדום או בנסיעה רצופה ורק לאחר מכן נזכרה. לטעמה, מדובר בעדות כבושה גם כן.

כמו כן, הפנתה לעובדה כי אין עדות שהנאשמת נצפתה נכנסת לצומת באור אדום.

בנוגע לתכנית הרמזורים, הפנתה לעבודה כי מדובר מתכנית משנת 2008, כי הבוחן לא הסביר מה משמעות האמרה "אני תיקפתי אותה", כי לא צורף תע"צ תקינות ו/או דיווח על היעדר תקלות ברמזור, הבוחן לא בדק האם התכנית מתאימה ליום בשבוע בו נעברה התאונה, לא אישש את הטענה לפיה התכנית לא שונתה משנת 2005 ולא בדק את הרמזורים בשטח.

לדבריה, בתחילת החקירה, הזהיר הבוחן את המעורבת.

ב"כ הנאשמת טענה כי בסרטון רואים כי מונית שעמדה לצידה של הנאשמת החלה לנסוע ואז נעצרה וכי היה מקום לנתח את הסרטון על מנת לגבות עדות מנהג המונית.

לטענתה, עדות נהג המונית עשויה היתה להיות העדות החזקה ביותר ומשנמנע צד מלאתר עד, חזקה שהיה מעיד לטובת הצד השני.

מכל הטעמים הללו, ביקשה הסניגורית לזכות הנאשמת.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את מכלול הראיות, אינני יכולה לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה בנוגע לשאלת האחריות לתאונה ובנוגע לשאלה האם נהגה הנאשמת ברשלנות ולא צייתה לאור אדום ברמזור:

עדי התביעה:

עדויות של **ע/1- עדת הראיה**, לא היתה חד משמעית. העדה לא העידה בוודאות מוחלטת כי ראתה את המעורבת נכנסת בחסות אור ירוק לצומת, אלא רק שמספר שניות לפני כניסתה לצומת דלק בה אור ירוק. העדה לא זכרה האם הרכבים נכנסו לצומת בזרימה או לאחר עמידה באור אדום.

כמו כן, העדה התעקשה בעדותה כי בינה לבין המעורבת נכנסו 2-3 רכבים לצומת. ואולם, צפייה בסרטון לא מגלה כל רכבים שנכנסו לצומת לאחר המעורבת, מכיוון נסיעתה, כאשר הנתיב נצפה בסרטון.

מעבר לעדותה, שאינה מתיישבת עם הנצפה בסרטון ושנתנה כחודשיים לאחר התאונה, הרי שהעדה הינה חברתה של המעורבת, אשר עובדת עמה באותו גן ילדים וקיים קושי לקבל עדותה כניטרלית לחלוטין ואולם, מקום בו עדותה אינה חד משמעית, אינני נדרשת לשאלה זו.

עת/2- המעורבות, הודתה, כי מלכתחילה, לא זכרה בוודאות האם נכנסה לצומת בנסיעה רצופה או לאחר עמידה באור אדום ורק לאחר מסירת גרסתה במשטרה נזכרה בכך שנכנסה בנסיעה רצופה. המעורבות אף הודתה שמיד לאחר התאונה הנאשמת והיא הטילו אחת על חברתה את האחריות לתאונה ושתייהן טענו כי נכנסו לצומת באור ירוק.

עת/3- בוחן התנועה, הגיע למסקנתו כי הנאשמת לא צייתה לאור אדום לאחר שערך השוואה בין תכנית הרמזורים שהגיש לבין רמזור הולכי הרגל בצומת.

העד לא הסביר מה משמעות האמרה 'תיקפתי' את התכנית ואילו פעולות ביצע על מנת לוודא כי הרמזורים הפועלים בצומת פועלים בהתאם לתכנית זו.

בעמ' 3 **לת/1-** דו"ח בוחן, מציין הבוחן כי בדק בשטח והתכנית תואמת לשטח ואולם, אינו מציין מתי וכיצד, אינו מציין אילו פעולות ערך ומה משמעות הביטוי "מתאימה לשטח"? האם מתאימה במבנה הפיזי? במופעי הרמזורים? לא ברור האם הספיק הבוחן לתפוס את התכנית טרם יציאתו לשטח ביום התאונה שכן **בת/6** מציין כי שעת קבלת האירוע היתה 14:40 וכי הבוחן הגיע לשטח בשעה 15:06.

גם האמור **בת/8** לא מציין כי הבוחן יצא לשטח כשתכנית הרמזורים בידו ו/או כי ביצע פעולות השוואה בין התכנית לרמזורים הפועלים.

חומר הראיות אינו מגלה כי הבוחן יצא לשטח במועד נוסף, כשתכנית הרמזורים בידו ואף לא ידע לומר מתי ערך את בדיקת הרמזורים (ש' 29-30, עמ' 14).

על גבי **ת/3-** תכנית הרמזורים עצמה, אין כל ציון מתי נתפסה על ידי הבוחן.

עיון בעמ' 5 **בת/5-** דו"ח צפיה בסרטון מגלה כי הבוחן **הסיק כי הנאשמת נכנסה לצומת באור אדום מתוך סרטון התאונה**, תוך השוואה לנתוני רמזור הולכי הרגל. הבוחן אף חזר על מסקנה זו בעדותו (ש' 31-32, עמ' 14).

אני מתקשה לקבל את תכנית הרמזורים מהטעמים הבאים:

התכנית שהוגשה הודפסה בשנת 2005. לדברי הבוחן, תפס אותה מתוך המאגר המשטרה ולא ייתכן שהקונפליקטים השתנו. ואולם, לא הובאה בפני כל ראיה ואף לא נטענה טענה כי נעשו פעולות לוודא כי תכנית הרמזורים שהוגשה היא זו התקפה למועד התאונה, 13 שנים לאחר הדפסתה והכנסתה למאגר המשטרה.

התכנית לא הוגשה יחד עם תע"צ, הבוחן לא ערך כל בדיקה בעירייה בנוגע לתקלות בפעילות הרמזורים בזמן התאונה.

אינני מקבלת את קביעתו של הבוחן לפיה לא היה צורך לבדוק תקינות הרמזורים שכן לא עלתה טענה על

תקלה, משני טעמים: ראשית, הכיצד יוכל אדם מן השורה לאבחן תקלה במערכת רמזורים שנראה על פניו שפועלת תקין (ללא הבהובים). **שנית,** המעורבות והנאשמת טענו שתיהן כי נכנסו לצומת בחסותו של אור ירוק. אם שתיהן צודקות, הרי שיכול והיתה תקלה ברמזורים. טענה זו לא נבדקה כלל. אין די בטענה כי לא נראתה תקלה על פני השטח.

ממילא, על מנת להוכיח תקינותה של מערכת הרמזורים ופעילותה כראוי, היה צורך לשלול תקלות.

מחומר הראיות עולה כי הבוחן הסתפק בהשוואת מופע הולכי הרגל בתכנית שהוגשה למופע הולכי הרגל בסרטון ומשך הסיק כי התכנית שהוגשה תקפה.

מקום בו הבוחן מבסס מסקנותיו על תכנית הרמזורים, הרי שעליו להראות כי התכנית עליה הסתמך הינה התכנית לפיה פועלים הרמזורים בשטח.

אין די בהשוואת מופעי הולכי הרגל בין הסרטון לבית התכנית.

כאמור, התכנית שהוגשה, הודפסה בשנת 2005 ואין כל מידע ו/או ניסיון לברר האם נערכו שינויים משך 13 השנים שבין מועד ההדפסה לתאונה.

בשולי הדברים אציין כי מקום בו לא הוגשה כל ראיה המלמדת שהתכנית שהוגשה אכן תואמת את המצב בשטח, מתייטר הצורך להידרש לשאלה האם נשללה התרחשות תקלה.

בנוגע לטענת המאשימה לפיה הנטל להוכחת אי תקינות הרמזורים נופל על כתפי הנאשמת וזאת מכח **תקנה 22 (א) לתקנות התעבורה** שגויה.

לשון תקנה 22 (א) הינה: "עובר דרך חייב לקיים את ההוראות הניתנות בתמרור, אולם תהיה הגנה טובה לנאשם אם יוכיח שהתמרור הוצב, סומן או נקבע שלא כדין".

צודקת ב"כ הנאשמת בטענה לפיה חזקת התקינות, הינה בנוגע למעשה המנהלי של הצבת התמרור ולא בנוגע לפעילותם השוטפת של הרמזורים.

הנאשמת אינה כופרת בתקינות הצבת הרמזורים, אלא, טוענת שלא הוכחה פעילותם התקינה.

משכך, גם הפסיקה שהגישה המאשימה, אינה רלוונטית לעניין, שכן היא עוסקת בחזקת תקינות המעשה המנהלי.

אין לו לבית המשפט, אלא מה שמונח בפניו.

בראיות שהובאו בפני, אין עד שראה ו/או יכול היה להעיד בנוגע לאור שדלק בכיוון נסיעתה של הנאשמת.

גם הסרטון בו נצפית התאונה, לא נקלט הרמזור.

אדרבא, בסרטון נצפית מונית, העומדת סמוך לרכבה של הנאשמת, מתחילה נסיעה ונעצרת. הגם שקיימת האפשרות שנהג המונית יכול היה לשפוך אור על הצבע ברמזור, לא נעשו כל ניסיונות לאתרו ו/או לגבות עדותו.

בית המשפט העליון נתן דעתו בעניין מחדלי חקירה במספר החלטות ולהלן מקצתן:

בע"פ **4384/93 מליקר נ' מ"י** נקבע כי: "כאשר 'חסרה ראייה כאמור לתביעה - נזקף ה'מחדל החקירתי' לחובתה, שעה שנערך מאזן הראיות ונדונה השאלה האם הרימה התביעה את נטל ההוכחה המוטל עליה. ואילו מקום שהעדרה של הראייה 'חסר' להגנה, תוכל זו להצביע על ה'מחדל' כשיקול בדבר קיומה ה'אפשרות' הנטענת על ידה, הכל בהתאם לנסיבות המיוחדות של הענין הנדון; וכמובן שלא תישמע בנסיבות כאלה מטעם התביעה הטענה כי חסרה הראייה הטובה יותר, שהיא נושאת באחריות להיעדרה".

בע"פ **2842/10 נוי קלדרון נ' מ"י** נקבע כי: "אכן לא כל כיוון חקירה או אפשרות היפותטית לפעולת חקירה שלא מוצו עולים כדי מחדל חקירתי. מטבע הדברים, חקירת המשטרה אינה מושלמת ולעולם מוגבלת היא במשאבים. נכון הוא כי המטרה שצריכה לעמוד לנגד החוקרים היא חקר האמת. על החוקרים להפעיל את מיטב כישורונם ולבדוק בשקידה ובמאמץ כיווני חקירה שונים והשערות שונות באשר לאופן התרחשות העבירה. אך גם פעולות חקירה נדרשות אלו מתחומות בגבולות הסבירות וההיגיון, ואין החוקרים נדרשים להמשיך ולהשקיע משאביהם בכיוון חקירה שנשלל על ידם בראיות מוצקות ומספקות".

במקרה דנן, איתור נהג המונית אינו פעולת חקירה שאינה בגבול הסבירות וההיגיון. יכול וניסיון לאתרו היה מעלה חרס בידי החוקרים ואולם, נפלאה בעיני העובדה כי כלל לא נעשה ניסיון לאתרו, חרף העובדה כי המונית נצפית בסרטון. גם אם אין המדובר הוא במחדל חקירתי, הרי שניתן לומר בפה מלא, כי לא מוצתה החקירה בעניין זה, וודאי לא מקום בו הראיות שהובאו אינן מוצקות, אינן מספקות ואינן מוחלטות וודאי לא מקום בו לא נעשה כל ניסיון לבחון את גרסת הנאשמת לפיה דלק אור ירוק בכיוון נסיעתה.

בעניין זה קבע ביהמ"ש בע"פ **1584/04 אלמרינ' נ' מ"י**: "לכל חשוד קמה זכות שטענותיו יחקרו כדבעי. זכות זו היא זכות חוקתית המהווה פועל יוצא של הזכות למשפט הוגן, שמטרתה להגן על כל אדם, לרבות חשוד, מפני פגיעה בכבודו, בחירותו ובקניינו, כמשמעו בהוראות חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. הימנעות מביצוע פעולות חקירה, ובמיוחד חקירת מעורבים ובדיקת גרסאותיהם מול ראיות אחרות, מהווה פגיעה בזכות הבסיסית למשפט הוגן ומערערת את אמינות גרסת המאשימה. כאשר לא נחקרת טענת חשוד, ולא ניתן לסתור אותה בראיות מוצקות אחרות, עומדת בפני ביהמ"ש ההנחה כי קיימת אפשרות שתוצאות החקירה היו תומכות בגרסתו של החשוד".

לבסוף אביא את דברי ביהמ"ש בע"פ **721/80 תורג'מן נ' מ"י**: "מטרת החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו".

סיכום של דברים

המאשימה לא הוכיחה את היסוד העובדתי לפיו אור אדום דלק בכיוון נסיעתה של הנאשמת, לא הפריכה את גרסת הנאשמת כי נכנסה לצומת באור ירוק, משכך לא הוכיחה את היסוד הנפשי הדרוש להוכחת עבירת הרשלנות. בנסיבות אלו, לא אוכל לקבוע כי מארג הראיות שהובא בפני, משכנע, מעבר לכל ספק סביר, כי יש להרשיע הנאשמת במיוחס

לה בכתב האישום והתוצאה היא זיכוי של הנאשמת.

המזכירות תודיע לצדדים.

הדיון הקבוע ליום 2.8.20 מבוטל.

ניתנה היום, ו' אב תש"פ, 27 יולי 2020, בהיעדר הצדדים.